

Infernul alb

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Infernul se așterne pe câmpuri și-n livadă
Copacii cu beteală îmi par o piramidă,
S-a-nchis spre orizonturi și ultima posadă,
Iar gheața mă-nconjoară c-un zid de cărămidă.

Își spală cerul fața în spumă de zăpadă,
O toarnă peste coșuri ce scuipe-n valuri fumul,
De frig și luna plină se-ascute ca o spadă
Și băjbâie cu vârful ne mai găsindu-și drumul.

În fața sobei calde, mă-ntind și torc alene,
Doar flăcările joacă și candela cuminte
Vrea prin fereastră parcă să macine troiene
Să nu mă-nchidă iarna în recile-i morminte.

- Dar mie albul ăsta îmi face-atât de bine,
Mă cheamă-n pragul casei să-mi spună o poveste,
Înham la sănii caii și-alunec pe coline
De-aici până departe... Cărare nu mai este

Cât pot cuprinde ochii, 'ntunericul se-așează
Pe case și-n bordeie bătrânii stau la sfat,
Pe geamurile lumii doar iarna desenează,
Cu degete-nghețate, flori dalbe. Am uitat

S-aprind în sobă focul de teamă că zăpada
Se va topi deodată și voi pleca oftând
Spre poli sau spre niciunde ca să găsesc dovada
Că iarnă-i pretutindeni în trupul meu plăpând.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif